

เรื่อง เจ้าพ่อบ้านหนองปลิง

รายละเอียด

เสียงกลองวัดหนองปลิง ดังรัวเต็มที ยังผลให้ชาวบ้านที่อยู่ในรัศมีเสียงกลองพากันหุ่ผึ้ง กำลังทำงานอยู่ก็ ละครวาง มองหน้าทักถามกันด้วยสายตา ท่าที่ตะลึงงัน มันเป็นเวลาใกล้ค่ำ แต่ทว่านี่ก็เลยกลางเดือน 11 ออก พรรษามาหลายเดือนแล้ว กลองย่ำค่ำ พระก็หยุดตี เหลือแต่เวลาเพล 11.00 น. จึงจะได้ยินกัน สำหรับในพรรษานั้นเป็นประเพณีที่ปฏิบัติกันมานาน วัดที่พระมาก เพราะมีพระบวชใหม่เพิ่มจำนวน ส่วนพระเก่าก็อยู่ประจำ ไม่

โคจรไปไหนๆ จึงประชุมกันเพื่อกิจวัตรสวดมนต์อย่างเคร่งครัด เฉพาะเวลาเย็น ชาวบ้านจะได้ยินเสียงกลองสอง ครั้ง ครั้งแรก 17.00 น. ครั้งที่สองราวๆ 18.00 น.เศษ ครั้งแรกเป็นสัญญาณบอกให้ชาวบ้านรู้ว่า พระเริ่มเตรียมลงประชุม ตอนหลังสวดมนต์ทำวัตรจบ เป็นเครื่องเตือนจิตใจชาวบ้าน ซึ่งปกติหมกมุ่นอยู่กับงานให้ได้หวนระลึกถึงพระศาสนา แม่ตัวเองจะติดงานวัดมาไม่ได้นอกจากวัดพระ 8 ค่ำ 15 ค่ำ แต่ก็ได้ส่งอารมณ์ส่งจิตใจมาอนุโมทนาการวาระพระรัตนตรัย ด้วยเลื่อมใสศรัทธา ซึ่งเท่ากับเป็นการจุดรั้งจิตใจที่หมกมุ่นอยู่ในโลกีย์วิสัย ให้ได้สัมผัสกับแสงสว่างแห่งศีลธรรมศาสนา แม้จะชั่วแวนหนึ่งก็ยังมีคุณแก่ชีวิต เป็นสิริมงคลแก่ตนแล้ว ฉะนั้นเมื่อเสียงกลองย่ำค้ำในฤดูกาลเข้าพรรษาดังแว่วมา ชาวบ้านจะยกมือขึ้นพนมเหนือศีรษะ อุทานว่า สาธุ ถ้าเด็กหรือหนุ่มๆ สาวๆ ไม่สาธุเมื่อได้ยินเสียงกลองย่ำค้ำ ก็จะมีคนผู้ใหญ่เตือนเป็นเชิงตีดว่า “เอ็งมันบาปหนา มือแข็ง ไม่ไหวพระอนุโมทนาของท่าน ดูลิ! หมามันได้ยินเสียงกลอง เสียงระฆังมันยังโหยงหอน” เมื่อโดนเข้าแบบนี้เป็นไม่มีใครจะมีมือแข็งอยู่ได้ ต้องจัดแจงปรับปรุงจรรยาตนเองทันที ฉะนั้นกลองระฆังประจำวัดต่างๆ ในพุทธศาสนาจึงมีความหมายต่อชาวบ้านมากคือเป็นสัญญาณแห่งสวรรค์ของเขานั่นเอง

แต่เสียงกลองคราวนี้ ไม่ใช่ฤดูกาลที่พระจะย่ำค้ำ จังหวะก็เร่งร้อนนัก ทุกคนที่ได้ยินก็รู้ทันทีว่า นั่นเป็นสัญญาณบอกเหตุฉุกเฉิน ฉะนั้นเพียงสิ้นเสียงกลองไม่นาน ลานวัดหนองปลิงก็เคลื่อนกล่นไปด้วยผู้คน

พระภิกษุสูงอายุรูปหนึ่ง ยืนอยู่บนชานกุฏิ มีสีหน้าตื่นตกใจจนเห็นชัด ตะโกนได้ตอบชาวบ้านผู้ชักหาสาเหตุด้วยเสียงและปากคอสนั่นราวกับเป็นไข

“ฉันเพิ่งกลับมาเดี๋ยวนี้และไม่ไปนานนี่นา มันคงเอาไปได้ไม่ไกลหรอก”

“อะไรกันครับ” เสียงอีกคนหนึ่งตะโกนชวนเข้ามา

“ขโมยจ๊ะ! ขโมย มันมาจตุกุฏิเอาพระไปหมด”

“พระอะไร”

“พระพุทธรูปเชียงแสน สุโขทัยสี่องค์” พระตอบ

เสียงชักเสียงตอบดังแซ่ดไปหมด ทำให้รู้ว่า พระพุทธรูปเก่าอายุร่วมพันปี ที่สวยงามมีค่ามากเป็นสมบัติของวัดและคนหนองปลิงทั้งบาง ซึ่งเก็บรักษาไว้ในกุฏิหายไปในช่วงที่พระสงฆ์ทั้งวัด ซึ่งมีอยู่เพียง 3 รูป ไปกิจนิมนต์บ้านแถวใกล้ๆ นั้น โดยมันมาจตุกุฏิ พอทุกคนรู้ชัดเท่านั้น หัวใจราวจะถูกไฟไหม้ พระสี่องค์นี้เขาได้ยกมอบให้บุชชากันมาชั่วนาน ด้วยความเลื่อมใส และเชื่อมั่นในอำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และมีผู้หมายปองจ้องคิดจะครอบครองกันมากมาย มาขอซื้อขอเช่าในราคาสูง ยั่วให้อยากได้เงินก็มี ที่ใช้อำนาจหน้าที่เลียบเคียงเข้ามาข่มขู่เอาก็มี แต่อาศัยอดีตกำหนดอนาคต อ่อนคำ เป็นผู้รู้จักผ่อนปรน ทำให้รอดพ้นความโลภของคนเห็นแก่ตัวมาได้ด้วยดี ก็เมื่อมาถูกขโมยไปเสียเช่นนี้ ชาวบ้านทั้งหมดจึงรู้สึกเสียดายใจกรรมมังขวัญพากันโกรธเคืองขโมย บางคนโกรธจัดก็ลามไปถึงพระสงฆ์ว่ารักษาของไม่ดี แต่เมื่อเห็นอาการกิริยาอันเต็มไปด้วยความทุกข์ร้อนของท่านแล้ว ก็ให้อภัย จึงทำให้ความโกรธเปลี่ยนทิศทางไปสู่ขโมยทางเดียว แต่ขโมยอยู่ที่ไหน?

ชายชราในวัยเรือน 70 ท่าทางเยือกเย็น อ่อนโยนเป็นลักษณะของผู้ใหญ่เต็มภูมิ ถ้อยทีวาจาหลักแน่นชัดเจน แม้จะมีเสียงเบาๆ ตามวิสัยคนชราแต่ก็ทำให้คนเงียบสงบฟัง จับใจความได้ถนัดว่าเสียงตะโกนทางไมโครโฟน ของพวกอวดอ้างสรรพคุณขยาดตามสถานีวิทยุมากนัก ชายชราผู้นี้คือ กำนันนาค อ่อนคำ ที่คนทั้งบางเรียกว่า พ่อ เป็นฐานะนามที่เขาพากันตั้งเอาเอง ด้วยความยอมรับนับถือว่าเป็นเสมือนผู้บังคับบัญชาของเขาทั้งหมดขณะ นั้น ความหวังของทุกหัวใจ ก็หันทิศทางมายังพ่อนาคเหมือนทุกๆ คราวที่ประสบปัญหาหนักทั้งในเรื่องส่วนตัว และส่วนรวมเขาได้ยินพ่อนาคพูดด้วยเสียงเศร้าๆ ว่า

“อย่าอะอะไปเลย ลูกเอ๋ย ! จะพาให้เสียเวลา เรายังมีหวัง พระท่านยืนยันว่า ของเพ็งหายไปแล้วอย่างมั่นคง จะพอไปได้ก็คงยังไม่พ้นบริเวณหนองปลิงหรือก ช่วยกันติดตามเร็วเถอะ แยกย้ายกันไปซุ่มสังเกตตามช่องทางที่จะออกนอกเขตบ้านเราทุกๆ แห่ง ไปเถอะ อย่าซัดซี้ เสียเวลาเลย”

ทุกคนยอมรับความคิดเห็นนี้ ไม่มีใครเห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ยอมสละกิจส่วนตัว โดยเฉพาะชายฉกรรจ์ต่างจัดเตรียมอาวุธ จัดแบ่งกลุ่มกันออกสกัดในช่องทางทุกแห่ง คราวกินครวนอนก็ผลัดเวรกันเคร่งครัดตรวจหาของพระเจ้าจักรพรรดิเป็นไปอยู่ชั่ว 4 คืน 3 วัน พวกผู้หญิง เด็ก และคนชรา ก็คอยฟังข่าวอยู่ที่บ้าน บรรยากาศระหว่างนี้ทำให้บ้านหนองปลิงเงียบวังเวงไปทั้งบาง และในตอนเช้าของวันที่ 4 เสียงกลองวัดหนองปลิงก็ดังขึ้นอีกครั้ง เมื่อทุกๆ คนไปวัดก็ได้เห็นพ่อนาคของเขายืนเด่นอยู่บนชานกุฏิ

“ลูกเอ๋ย ! พ่อนาคประกาศขึ้นด้วยเสียงแจ่มใสหน้าสดชื่น “พ่อเข้าใจว่าพระของเรายังไม่สูญเมื่อคนนี้พ่อฝันว่ามีคนพาพ่อไปบอกที่ซ่อนพระ พ่อเดินไปกับเขาในป่า จำได้ร่างๆ ว่าพ่อพันป่า ก็ถึงชายบึงเขาซัดบอดว่าพระจมน้ำอยู่ริมบึง ใกล้ต้นจิกสองต้น พ่อตื่นขึ้นมา จึงมั่นใจว่าเทวดาจะมาเข้าฝันบอกตำแหน่งซ่อนพระให้ วันนี้เราช่วยกันไปตามชายบึงหลังวัดของเราแหละ”

หลายคนมองพ่อนาคของเขอย่างแคลงใจ แต่ส่วนมากทำตามคำแนะนำเป็นเหตุให้คนทั้งกลุ่มพากันบ่ายหน้าไปสู่อบึงใหญ่ ซึ่งไม่ห่างจากวัดมากนัก รวมทั้งคนที่ไม่แน่ใจนั้นด้วย สวะกองชายบึงถูกรื้อค้นอย่างละเอียด โดยเฉพาะตอนใดที่มีต้นจิก ตอนนั้นสะอาดเตียนไปที่เดียว เวลาผ่านไปจนสาย ก็ไม่มีแว้วว่าจะพบพระ พ่อนาคเองก็ไม่ยอมอยู่หนึ่ง ออกเรี่ยวแรงค้นกับเขา ทั้งๆ ที่สังขารก็ชราภาพอย่างนั้น ยิ่งดวงตะวันสูงขึ้นเสียงสนทนาปราศรัย วิพากษ์ วิจารณ์ ออกความคิดเห็นก็หายห่างไป เหลือแต่เสียงจุดกระซอกสวะและพงหญ้า นุกน้ำลุยโคลน และแล้วในบรรยากาศอันตึงเครียดด้วยความเหนื่อยอ่อนและหิวโหยนั่นเอง ก็ได้ยินชายคนหนึ่งตะโกนสุดเสียงราวจะถูกทำร้าย ทุกคนสะดุ้ง

“พ่อ อยู่ที่นี่ ! พ่อ อยู่ที่นี่ !! พ่อ อยู่ที่นี่ !!! เหมือนเขาจะพูดเป็นอยู่เท่านั้น

“อะไรวะ ?” อีกคนตะคอกถาม

“พระ ได้แล้ว ได้แล้ว อยู่ที่นี่ พ่อ!” เขาย้ำบอกด้วยเสียงตื่นเต้นร่าเริง

พอทุกคนรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ต่างก็วิ่งบุกโคลนไปสู่จุดนั้น ต่อมาพระพุทธรูปสี่องค์ก็ถูกนำขึ้นมาวางเรียง

กันบนพื้นหญ้า ต่างพากันอุทานด้วยเสียงและสีหน้าชื่นชมยินดี บางคนถึงกับก้มลงกราบ ทั้งๆ ที่โคลนยังเต็มตัว ฟ่อนาคยิ้ม

“นิมนต์พระกับวัดเถอะลูกเอ๋ย !” แก่ร้องบอกด้วยเสียงแจ่มใส

กลองวัดหนองปลิง รั้งงานหนักอีกแล้ว มันถูกระดมตีอยู่เป็นเวลานาน และผู้ตีก็ตีอย่างร่าเริง มีลีลาจังหวะ แปลกๆ ชวนให้ขบขัน ทำให้ลานวัดหนองปลิงแน่นด้วยผู้คนอีกวาระหนึ่ง ต่างแสดงออกด้วยความเลื่อมใส และ ห่วงใยต่างๆ นาๆ ตามถนัด บางคนกราบแล้วกราบอีก อุทานว่า

“บุญ ที่หลวงพ่อยังได้กลับมาให้ได้กราบไหว้บูชา” หลายคนด่าขโมย สบประชันให้มันตกนรก ไม่รู้จักหยุดจัก เกิดที่เอาหลวงพ่อกลับมาไว้ตั้ง 4 คือ 4 วัน บางคนก็ยังประกาศบอกความอาฆาต ไม่หายชุนเคือง ตอนนีฟ่อนาคต้องพูดอีกครั้ง ทุกคนฟังอย่างตั้งใจ และมองฟ่อนาคด้วยความอัศจรรย์ เพราะความฝันของฟ่อนาค จึงทำให้ได้พระคืน จะไม่ให้อัศจรรย์อย่างไรเล่า ในเมื่อฟ่อนาคติดต่อกับเทวดาได้เช่นนี้ ใจความที่ฟ่อนาคพูด

“พ่อเป็นสุขจริงๆ ลูกหลานเอ๋ย ! ที่ได้เห็นลูกหลานมีความสุข ร่าเริงยินดีที่ได้พระกลับมา เพราะความสามัคคี พร้อมเพรียงของเราแท้ๆ ทำให้เทวดาอารักษ์สังเกตเห็นและไม่ทอดทิ้ง ช่วยปกป้องรักษาผิงขวัญของเราไว้ได้ เราจะ ได้กราบไหว้บูชาของเราต่อไป เรากราบไหว้บูชารักษาท่าน ท่านก็จะคุ้มครองรักษาเรา แต่พ่อสังเกตเห็นว่ายังมีอีกหลายคนที่ยังไม่หายโกรธแค้น ยังเก็บมาผูกอาฆาต คิดจะสอนให้เจ็บตัวเสียบ้าง พ่อว่าเราควรจะยุติกันได้แล้ว ของเราก็ได้คืนมาแล้ว ให้อภัยเขาเถอะ เชื่อว่าขณะนี้มันผู้นั้นคนได้สำนึก อย่าไปซ้ำเติมเขาอีกให้เป็นบาปเป็นเวรต่อไปเลย เวรย่อมระงับด้วยการให้อภัย เรื่องของเราต่อไปก็คือ จงช่วยกันรักษาพระพุทธรูป 4 องค์นี้ไว้ ให้อยู่เป็นสมบัติของชาวหนองปลิงชั่วลูกชั่วหลาน ใครๆ ก็อย่าได้เห็นแก่ตัวเช่นมันผู้นั้นอีก อย่าทำตัวเป็นคนใจบาป ขายได้กระทั้งพระ ขโมยได้กระทั้งของวัด มันเป็นบาปหนัก แต่ครั้งนี้เราลืมเขาเสียเถอะ อย่าไปโกรธไปพยายามเขาเลย ต้องคิดว่า เขาก็เหมือนพวกเรา เมื่อยากจนลงไปแล้วมันก็ไม่คิดกลัวบาปหากทางแก้จนในทางทุจริต แต่เราอย่าให้เหมือนเขา อย่าทำบาปเพื่อแก้จน ยังมีทางดีๆ ไม่ให้เราแก้แค้นความชั่วของคน ด้วยเวรพยายามช่วยกันดับเวรดับภัย ด้วยอโหสิกรรมเถอะลูกเอ๋ย ! ความชั่วของเขาก็ทำให้เขาเร่าร้อนอยู่มากแล้ว เราอย่ายอมบาปไปซ้ำเติมเขาอีกเลย”

ด้วยลีลาที่อ่อนโยน แต่แหบเครือเจือด้วยความรู้สึกที่กล่าวออกมา ทำให้มีบางคนร้องไห้ มันเป็นการร้องที่เกิดจากความรู้สึก ซึ่งไม่เหมือนกับทุกครั้งที่เขาเคยร้อง ไม่ใช่เสียใจ แต่จะว่าดีใจมันก็ยิ่งกว่าดีใจ มันซึมในอก ชวนสะอื้นอย่างบอกไม่ถูก แม้แต่คนที่ใจแข็ง ไม่ยอมให้ใครเห็นหน้าตา แต่ในหัวอกของเขา มันปรกปิดไม่ได้ มันมีน้ำตาขังอยู่แต่รู้ได้เฉพาะตัว

ในที่สุด ก็มาถึงวาระที่ต้องปรึกษากันว่า ต่อไปนี้จะพิทักษ์รักษาพระพุทธรูปทั้ง 4 นี้อย่างไรจึงจะปลอดภัย ที่วัดพระสงฆ์ก็มีน้อยรูป ญาติก็ไม่สู้แข็งแรง ทำให้หวั่นใจว่าจะเกิดเรื่องซ้ารอยขึ้นอีกก็ได้ และไม่แน่ว่าเทวดาจะมาเข้าฝันฟ่อนาค บอกที่ซ่อนไว้หรือไม่ว่างหรือไม่ ทุกคนลงมติเป็นอันเดียวกัน คือถ้ามอบให้ฟ่อนาครับไปไว้ที่บ้านแล้ว ไม่

ต้องวิตกว่าโจรทั้งผู้ร้ายและผู้ดี จะมาฉกฉวยพรากเอาไป แต่พอนาคกลับอ้าอึ้งไม่ยอมรับปาก ได้แต่บอกว่า

“เรามันเป็นชาวบ้าน แม้ใครจะเห็นว่าดี แต่ก็ไม่มีหน้าที่จะมาก้าวก่ายถึงสมบัติของศาสนา เรามีหน้าที่เพียงแต่จะช่วยกันบำรุงวัด สิ่งใดไม่มีก็ช่วยกันหาเข้ามา ส่วนการรักษาเป็นเรื่องของพระสงฆ์ท่านอย่าให้พอรับหน้าที่นี้เลยลูกเอ๋ย !”

ไม่มีใครยอม ทุกคนพากันออกความเห็นเป็นเชิงเกลี้ยกล่อม และอ่อนวอน บางคนก็ตัดพ้อทำท่าจะบิบบังคับ ซึ่งล้วนแต่ออกจากความไว้วางใจรักเคารพในพ่อนาคทั้งนั้น ทำให้พ่อนาคอึดอัดไม่รู้ว่าหาทางผ่อนปรนอย่างไร ก็บังเอิญพระภิกษุผู้รักษาการเจ้าอาวาสพูดขึ้นว่า

“ไม่ได้ โยมต้องรับเอาไว้ที่นี่ไม่ได้ พวกฉันก็มีเพียง 3 องค์เท่านั้น ไม่มีกำลังจะรักษาได้แน่ มันมาขโมยแต่พระพุทธรูปนะยังดี ต่อไปมันอาจจะมารุมบีบคอบพวกฉันเข้าก็ได้ อีกอย่างหนึ่ง พวกฉันก็ไม่ได้อยู่วัดตลอดเวลา บางวันก็ต้องจำเป็นทิ้งวัดไปกิจนิมนต์ที่อื่น โยมเอาไปเก็บรักษาไว้ที่บ้านนะดีแล้ว นึกว่าเห็นใจพวกฉันเถอะ”

“เมื่อท่านอาจารย์ว่าอย่างนั้น ผมก็ต้องรับ” พ่อนาคพูดขึ้น ทุกคนโล่งหัวอก ต่อแต่นั้นก็พากันนำพระพุทธรูปทั้ง 4 องค์ออกจากวัดไปบ้านพ่อนาค กลายเป็นชบวนแห่ที่ยืดยาวราวกับแห่พระในเทศกาลประจำปี แต่ไม่มีเสียงโห่ เพราะมันเป็นการแห่ไปสู่ความปลอดภัยเพื่อให้พ้นจากผู้ร้ายใจบาป

เหตุการณ์ครั้งนี้ ทำให้ชาวบ้านหวงแหนระวังรักษาพระพุทธรูปสิ่งนี้ขึ้นอีกมาก และทำให้ชาวบ้านหนองปลิง กำแพงเพชร นครชุม และที่ใกล้เคียง ที่เคยรู้จักพ่อนาคมาก่อน ลงความเห็นพ่อนาคกลายเป็นผู้วิเศษติดต่อกับเทวดาได้อย่างอัศจรรย์ เพื่อศรัทธาและความเคารพนับถือพ่อนาคมากขึ้น เมื่อเกิดปัญหาที่สุดวิสัยมนุษย์จะแก้ไข เขาก็ไม่ต้องเที่ยวบนบานศาลกล่าวเจ้าพ่อและเจ้าแม่ที่แลไม่เห็นตัวอีกเหมือนก่อนๆ เพราะเจ้าพ่อของเขาที่ตัว พุดจาด้วยได้ ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันได้นั้นมีอยู่แล้ว คือพ่อนาค บ้านหนองปลิงของพ่อนาคนั่นเอง

เวลาล่วงเลยมาถึงวาระที่ใกล้จะถึงงานเทศกาลประจำปี กลางเดือน 5 พ่อนาคได้ล่องลงมากรุงเทพฯ เพื่อเยี่ยมลูกหลานในที่ต่างๆ แล้ว ก็เลยมาเยี่ยมเคารพหลวงตาและจะอาราธนาไปแสดงธรรมในงานด้วย หลวงตาก็เลยได้รับรู้เรื่องอันน่าอัศจรรย์เรื่องนี้ บางขณะก็เคลิ้มไปว่า อดีตกำหนด ประธานบริษัทไปไม่จังหวัดกำแพงเพชร และทายกวัดหนองปลิงผู้นี้เป็นเทวดาไปจริงๆ ตอนหนึ่งท่านถามกำหนดว่า

“เจริญพร ขออภัยคุณโยมเถอะ ! ที่ว่าฝันนะ ! ฝันจริงหรือ ?”

“ข้อนี้ ผมเห็นจะบาปขอรับ ไม่ค่อยสบายใจเหมือนกัน ความจริงมีอยู่อย่างนี้ขอรับ ในคืนที่สามนับแต่วันเกิดเหตุ ราวๆ ตีสอง ผมตื่นนอนเพราะได้ยินเสียงคนมากระซิบเรียกเบาๆ ที่หลังเรือน บังเอิญคนในบ้านยังไม่มีใครตื่น ผมจึงหลบลงเรือนไปพบกับเขา เขาผู้นี้จะมาบอกที่ซ่อนพระให้ เพราะได้พบกับเจ้าขโมย ขณะนั้นคนขโมยสำนึกตัวได้คิดแล้ว อยากจะเอามาคืนให้ แต่เกรงจะถูกกรมข้อม เพราะคนหนุ่มบางคนประกาศความอาฆาตไว้น่ากลัวเหลือเกิน จะแอบเอามาคืนเงียบๆ อย่างนี้ก็ไม่มีทางเพราะทุกหนทุกแห่ง มีสายตาชาวบ้านซอกแซกสังเกตไปหมด โดยเฉพาะคนที่สีประวัติดีมือไว้อใจเร็ว ก็ถูกสะกดรอยไม่ว่าจะไปเหนือไปได้ รวมทั้งเจ้าคนขโมยนี้ด้วย เขาจึง

ได้รับคำขอร้องจากเจ้าคนขโมย ที่มีร่องหมักร้องให้อ่อนวอนให้เขามาติดต่อกับผม ว่าผมจะรับรองได้ไหมว่าจะไม่เป็นอันตรายจากชาวบ้านและกฎหมาย อารมณ์ดีใจที่จะได้พระคืนผมก็รับประกัน ทั้งๆ ที่ยังมองไม่เห็นทางที่จะไม่ให้เรื่องลุกลามเป็นเวรเป็นกรรมกันต่อไป แต่แล้วก็คิดได้ ต้องออกอุบายดังที่ได้ทำไปแล้วนั้นแหละขอรับ ความจริงไม่ได้ฝืนอะไรหรอก”

หลวงตาหัวเราะชอบใจ ลงความเห็นว่าการของกำนันนาคเป็นกุศโลบาย ที่สร้างความยิ่งใหญ่เหนือผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายทีเดียว คือสร้างตนให้เป็นเทวดา ชาวบ้านเพิ่มศรัทธาความเชื่อถือในตัวแกมากขึ้น ของก็ไม่สูญน้ำใจของชาวบ้านหนองปลิง ก็กลมเกลียวกันกว่าเดิม เพราะเห็นคุณค่าของความร่วมมือร่วมใจ ทำให้เทวดาไม่ทอดทิ้ง แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือดับเวรระงับภัยให้ยุติลงได้ คนชั่วก็สำนึกตัว พาดให้ดีขึ้น คนดีอยู่แล้วก็ไม่ยอมปล่อยใจให้มัวหมอง เพราะความมุ่งร้ายพยายาม เขากำจัดมลทินแห่งหัวใจด้วยการให้อภัยคนชั่ว เมื่อเป็นเช่นนี้จะไม่ให้เขาเรียกกำนันนาค ว่าพ่อนาอย่างไรได้ คิดว่าไม่ซ้ำดอก ฐานะของกำนันนาคคงจะขยับขึ้นเป็น “เจ้าพ่อนาค” แต่ก็เหมาะสมที่จะถูกยกย่องเทิดทูนเช่นนี้

คำสำคัญ : เจ้าพ่อบ้านหนองปลิง

ที่มา : สันติ อภัยราช. (2548). หนองปลิง วัฒนธรรม พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญา ตำบลหนองปลิง อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร. กำแพงเพชร: องค์การบริหารส่วนตำบลหนองปลิง.

รวบรวมและจัดทำข้อมูล : กาญจนา จันทร์สิงห์

วันที่ : 2020-04-24

https://arit.kpru.ac.th/ap2/local/?nu=pages&page_id=1431&code_db=610006&code_type=01